

Hồi thứ mười

Hiệp sĩ mũi hoang gặp giặc cướp
Thần thân ban tới trộm anh nhai

Trong đám loạn thạch đột nhiên vang lên một tiếng hú dài, một người bước ra, tuổi còn rất trẻ, xem ra chỉ trên dưới hai mươi, ăn mặc theo lối thư sinh, phe phẩy một ngọn thiết phiến (quạt xếp), nhưng trong dáng vẻ phong nhã lại có mang mấy phần ngạo nghễ, mấy phần tà khí.

Lúc Thạch gia huynh đệ cản trở chiếc xe lừa, quần đạo tràn ra, thì chưa thấy có người này, dường như y vừa tới. Nam Tề Vân cũng bất giác hơi kinh ngạc, nên biết tuy y giữa lúc kịch chiến vẫn mắt nhìn bốn phương, tai nghe tám hướng, nhưng thiếu niên này tới lúc nào, y lại hoàn toàn không biết.

Thiếu niên kia vừa xuất hiện, quần đạo đã bật tiếng hoan hô, Thạch gia huynh đệ lại đầy vẻ xấu hổ, rút thanh đao gãy trong tay xuống, ấp úng nói “Thiếu trại chủ, huynh đệ bọn ta không hoàn thành nhiệm vụ rồi!”. Thiếu niên kia cười nói “Nam đại hiệp mà bọn người mời được sao, phải để ta tới rước mời xa giá mới xong?”. Soạt một tiếng xếp quạt, nhìn Nam Tề Vân cao giọng cười nói “Tệ trại thành ý thỉnh mời, Nam đại hiệp, Đoàn đại hiệp quả thật không chịu nể mặt sao?”.

Nam Tề Vân nói “Thiếu trại chủ mời thỉnh, thỉnh tình rất đáng cảm kích, nhưng Đoàn đại hiệp còn đang mắc bệnh, vợ y đang ở chỗ Đậu gia chờ y, tình hình này, mới rồi ta đã nói rõ với hai vị hương chủ của quý trại rồi, xin thứ lỗi không vâng mệnh được”.

Thiếu niên kia liếc mắt cười nói “Tệ quá, ta đã có lệnh, nếu không mời được ba vị thì không xong, làm sao bây giờ? Nam đại hiệp, xin tha lỗi cho ta nói câu này vô lễ, chứ cho dù các người sốt ruột muốn đi, ta cũng nhất định phải mời ba vị ở lại”.

Nam Tề Vân nổi giận nói “Được lắm, thiếu trại chủ đã có bản lĩnh giữ bọn ta lại thì xin cứ thi triển, không cần nhiều lời!”. Thiếu niên kia cười một tiếng nói “Nam đại hiệp quả là người mau mắn, được, bây giờ ta chỉ dựa vào chiếc thiết phiến này bồi tiếp Nam đại hiệp vài chiêu!”. Nói tới chữ “Chiêu”, thiết phiến vung lên, chiêu số đã

phát ra.

Chiêu này là chiêu số thiết bút điểm huyết, y xếp thiết phiến lại làm phán quan bút điểm vào huyết Kiên tĩnh của Nam Tề Vân, thủ pháp lợi hại, nhận huyết rất chuẩn, quả thật không phải tầm thường, Nam Tề Vân nghĩ thầm “Chẳng trách gì thằng tiểu tặc này lại ngông cuồng như thế, chiêu điểm huyết này hoàn toàn không kém gì Vũ Văn Thông”.

Nam Tề Vân thân hình bất động, đợi thiết phiến của y điểm tới, đột nhiên quát lớn một tiếng “Buông tay!”, lật sống đao lại đập xuống một nhát! Thiếu niên kia đứng lúc ấy cũng quát lớn một tiếng “Buông tay!”, thiết phiến đổi điểm thành niêm, lật lại một cái dính vào sống đao dè mạnh xuống, hai người công lực không chênh nhau bao nhiêu, chỉ thấy thanh phác đao của Nam Tề Vân hơi trầm xuống, lập tức lại nâng lên hất thiết phiến của thiếu niên qua một bên.

Chiêu này Nam Tề Vân hơi chiếm thượng phong, nhưng thiết phiến của thiếu niên cũng chưa bị y đánh rơi, cũng chỉ có thể tính là ngang tay, thiếu niên cười nói “Đôi bên đều không ai buông tay, lần nữa đi?”. Dời thân chuyển bước, vù một tiếng, thiết phiến rít gió, đã vòng ra sau lưng Nam Tề Vân, lật tay điểm vào huyết Phong phủ sau gáy y.

Nam Tề Vân tưởng như sau lưng mọc ra thêm một con mắt, lật tay chém lại một đao vừa mạnh vừa chuẩn, đao dài phiến ngắn, đầu thiết phicủa thiếu niên còn chưa chạm tới bối tâm y, mũi đao của y đã lướt tới cổ tay thiếu niên, thiếu niên vội trầm khuỷu tay hạ thiếu phiến xuống mau lẹ xòe thiết phiến hất ra, choang một tiếng đao phiến chạm nhau, thiếu niên hổ khẩu tê rần, lui lại ba bước, kêu lên “Đao pháp hay lắm!”.

Nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Nam Tề Vân lật tay một đao bức địch nhân lui lại, lập tức chuyển thủ làm công, thân hình xoay một cái, vừa khéo chặn đường lui của thiếu niên, hai người đối diện, Nam Tề Vân quát lớn một tiếng, ra chiêu “Lực phách Hoa Sơn”, phác đao chém xuống, văng vẳng có tiếng sấm ì ầm, thiếu niên kia cũng quát một tiếng “Giỏi!”, ngọn thiết phiến xoay một vòng đón đỡ thanh đao, thân hình mau lẹ lật về phía sau, nhảy ngược ra ngoài hơn một trượng.

Nam Tề Vân một đao ấy đã dùng tới tám thành công lực nhưng bị

thiếu niên dùng thế chữ “Tạ” để chế ngự, chuyển sức nặng của nhất đao lên toàn thân, nên thân hình bay ra ngoài dù đứng không vững, phải loạng choạng thêm vài bước, nhưng ngọn thiết phiến vẫn chưa rơi khỏi tay, Nam Tề Vân thấy y sử dụng công phu thượng thặng như thế cũng không kìm được trong lòng hoảng sợ, nghĩ thầm “Trên giang hồ quả thật nhân tài liên tiếp xuất hiện, lúc mình bằng tuổi y, chỉ e chưa có được tài năng thế này”.

Y nghĩ chưa dứt, thiếu niên kia đã nhảy xổ vào y, Nam Tề Vân nói “Người muốn liều mạng thật à?”, phác đao vung lên chém vào hai chân y. Thiếu niên kia thân hình trên không, hai chân đá ra, thiết phiến lại phóng tới huyết Dương bạch trên mi tâm y, một chiêu ba thức vô cùng tàn độc, nếu Nam Tề Vân không biến chiêu thì cho dù có chém đứt chân của thiếu niên thì chính mình cũng phải bị thương. Cao thủ nhất lưu tỷ đấu nếu không phải có thâm cừu đại hận quyết không liều mạng, Nam Tề Vân vốn có chút mến tiếc thiếu niên võ công cao cường, bây giờ thấy y hung hãn như thế, xoay chuyển ý nghĩ, lập tức tránh ra, nhưng như thế lại để thiếu niên kia chiếm được thế chủ động, bị bức bách phải lùi lại liên tiếp.

Nguyên thiếu niên kia chính muốn mượn Nam Tề Vân để nêu cao tên tuổi, nên biết Nam Tề Vân đã là hiệp khách danh chấn giang hồ, mà y còn là một thiếu niên vừa xuất đạo, nếu đánh bại Nam Tề Vân thì vinh dự tới mức nào, nên y không tiếc liên tiếp ra tuyệt chiêu. Thật ra chiêu mới rồi nếu Nam Tề Vân không né tránh thì cho dù bị thương nhưng với nội công và thủ pháp bế huyết của y cũng chưa chắc đã bị thương nặng, còn thiếu niên kia bị chém đứt hai chân, nhất định phải trở thành phế nhân. Thiếu niên kia nhân lúc y tránh qua một chiêu, kế mới nghĩ lại sự nguy hiểm mới rồi, toát mồ hôi lạnh.

Nhưng thiếu niên kia quyết ý đánh bại Nam Tề Vân, tuy biết rõ chiêu ấy là đối phương nương tay nhưng hoàn toàn không nhận tình của Nam Tề Vân, vừa thấy Nam Tề Vân lùi ra, lại như bóng theo hình sấn tới, ngọn thiết phiến xòe ra chém vào mặt Nam Tề Vân, kinh phong rất mật. Hai mắt Nam Tề Vân tựa hồ không mở ra nổi, thiếu niên kia chụp lấy thời cơ, lập tức hạ thủ.

Ngọn thiết phiến của y là bằng sắt tốt chế thành, nan quạt sắc bén, xếp lại có thể làm phán quan bút, mở ra có thể làm tập thiết đao, chỉ nghe soạt một tiếng, ngọn thiết phiến lướt qua cổ tay Nam

Tề Vân, Nam Tề Vân giật nảy mình, lật cổ tay phải lại, một chưởng đẩy ra, thiếu niên huych huych lùi lại ba bước, ọc một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, Nam Tề Vân cổ tay phải cũng bị thiết phiến rạch đứt, máu tươi rịn ra.

Quần đạo thấy thiếu trại chủ bị thương, quát tháo ầm ĩ, nhao nhao xông tới, thiếu niên kia quát “Lui lại cả cho ta!”, rồi dùng thân pháp Bàn long nhiều bộ, thiết phiến xòe ra, lại sấn tới trước mặt Nam Tề Vân, lạnh lùng nói “Đôi bên ngang nhau, chưa ai bị thiệt, lầ nữa đi”. Nam Tề Vân chuyển đao qua tay trái, nói “Được! Người hung hăng như thế, Nam mỗ sẽ giúp người thành danh! Nếu trong vòng một trăm chiêu mà ta không thắng được người, ta sẽ cam tâm chịu thua, còn nếu trong vòng trăm chiêu mà bị tử thương, tàn phế thì đành theo mệnh trời thôi!”. Y lấy thân phận đại hiệp định ra trăm chiêu thì gần như đã coi đối phương là đối thủ rồi. Thiếu liên kia sau khi phun máu tươi, sắc mặt trắng bệch, nhưng nghe y nói thế, đột nhiên thay đổi hẳn, hô hô cười rộ nói “Nam đại hiệp, ta đang muốn người nói mấy câu ấy đấy”.

Nam Tề Vân ra chiêu Hoàn vân đoạn phong hóa giải ba thức điểm huyết liên hoàn của thiếu niên, quát “Nếu trong vòng một trăm chiêu mà người thua thì sao?”. Thiếu niên kia biết ý y, cười lớn nói “Nhiều lắm thì giao tính mạng cho người, ta tử võ với người là một chuyện, còn gia phụ mời khách là chuyện khác, không thể coi là một. Ờ, trời sắp tối rồi, các người không cần chờ ta và Nam đại hiệp phân thắng bại nữa, mau đón Đoàn đại hiệp lên sơn trại nghỉ ngơi đi!”, mấy câu sau cùng là nói với quần đạo, quần đạo ứng thanh reo lên một tiếng, di chuyển mục tiêu, sấn tới thiếc xe!

Nam Tề Vân vừa sợ vừa giận, sợ là sợ Đoàn Khuê Chương bị thương chưa khỏi, làm sao chống cự với quần đạo vây đánh, giận là giận thiếu niên lại hung hãn ngang tàng như thế, hoàn toàn không theo phép tắc giang hồ. Lúc ấy y đã vận chân khí, đao sau tiếp đao trước, không hề lưu tình. Nhưng dùng tay trái sử dụng đao thì oai lực không bằng tay phải, về binh khí thiếu niên kia lại chiếm ưu thế, ngọn thiết phiến lúc xếp lại lúc xòe ra, lúc thì dùng như phán quan bút, lúc thì dùng như tập phiến đao, bám riết không bỏ, nhất thời Nam Tề Vân không sao rút ra khỏi y được.

Thiết Ma Lặc ngồi trên chỗ đánh xe, vung đao chém xuống, y sử

dụng thanh bảo đao của Nam Tể Vân, chiếm được thế thượng phong, chỉ nghe thấy một tràng tiếng chạt vàng chém ngọc vang lên, hai thanh hoa thương, một thanh đơn đao đã bị y chém đứt. Thiết Ma Lặc quát lớn “Ai không sợ chết cứ xông vào!”. Thạch Nhất Long cười nói “Thiết huynh đệ, bọn ta nể mặt Thiết trại chủ đã qua đời, không muốn làm khó người. Người cũng là người trong hắc đạo, há không biết mời mà khách không tới chính là phạm vào điều đại kỵ của giới lục lâm sao? Hôm nay Đoàn đại hiệp là khách chính, hai người các người là khách phụ, quả thật người “Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt à?”.

Thiết Ma Lặc cười nhạt nói “Thạch lão đại, người còn mặt dày nói quy củ của giới lục lâm với ta à, tính ra người cũng là một nhân vật trong lục lâm, sao lại bôn ba chạy việc cho kẻ khác? Chuyện đó cũng không sao, nhưng người thay trại chủ đưa thiệp mời đã bị người ta từ chối, nếu muốn mời nữa cũng phải nhờ kẻ khác đưa chứ?”.

Thạch gia huynh đệ lập tức mặt mũi đỏ bừng, họ vừa thua dưới tay Nam Tể Vân, Thiết Ma Lặc nói lời mời của họ đã bị từ chối là cố ý nói họ đã không còn tư cách đại diện cho trại chủ tới mời khách nữa, họ là nhân vật có thân phận trong hắc đạo, bị Thiết Ma Lặc mỉa mai châm chọc, tuy vừa thẹn vừa giận, nhưng cũng không dám xông vào động thủ với y.

Một tên cường đạo thân thể cao lớn rẽ mọi người bước ra, cao giọng nói “Được, tấm thiệp mời này để ta đưa tới, mời Thiết thiếu trại chủ đón nhận”. Y sử dụng một ngọn đồng chùy phân lượng cực nặng, vù một tiếng, đập xuống đầu Thiết Ma Lặc.

Thiết Ma Lặc trên chiếc xe di chuyển không linh hoạt, đành trực tiếp đón đỡ nhát chùy ấy của y, đồng chùy là binh khí nặng; bảo đao tuy sắc bén, quyết cũng không thể chém đứt, Thiết Ma Lặc cổ tay bị chấn đang tê rần, may là trong mấy hôm y ở chung với Đoàn Khuê Chương đã được Đoàn Khuê Chương truyền thụ cho không ít tâm pháp võ công thượng hạng, đã biết công phu mượn lực đả lực, bảo đao vừa trầm xuống, thân hình tên cường đạo kia đã bị y hất nghiêng qua một bên, mũi đao của Thiết Ma Lặc rọc lên, soạt một tiếng, xuyên qua áo y, chỉ cách nửa tấc là chém đứt xương tỳ bà. Tiếc là Thiết Ma Lặc chưa luyện được tới mức mười phần thuần thực, nếu không chiêu ấy có thể hất đồng chùy của y bắn ra khỏi tay, làm y bị thương.

Tên cường đạo kia cả giận quát “Tiểu tử giỏi, người tình nguyện uống rượu phạt, bọn ta đành không khách khí nữa!”. Cánh tay vung lên, nâng chùy đập xuống, hai tên cường đạo khác sử dụng binh khí nặng cũng xông tới trước chiếc xe cùng y giáp công, một người dùng Thanh đồng giản, một người dùng Thiết luân bát, đều là những binh khí không thể chém đứt. Thiết Ma Lặc bị ba món binh khí nặng vây đánh, lập tức rơi vào chỗ nguy hiểm, đỡ bên phải né bên trái.

Đoàn Khuê Chương đột nhiên vén rèm xe lên, nằm dựa trên đệm, trầm giọng nói “Ma Lặc dùng tay, họ đã muốn xông vào ta, thì cứ để họ gặp ta!”. Tên cường đạo sử dụng đồng chùy cười nói “Còn có Đoàn đại hiệp là người sáng suốt, bọn ta thành tâm mời lão nhân gia người mà”, một tay cầm đồng chùy tay kia đỡ y dậy, Đoàn Khuê Chương lạnh lùng nói “Đoàn mỗ bình sinh thích mềm không thích cứng, người như thế là kéo khách, không phải mời khách!”. Gọi trại chủ của người đích thân tới đây!”, tên cường đạo kia khinh y đang bị thương, nào ngờ ngón tay y vừa chạm vào cổ tay Đoàn Khuê Chương, đột nhiên tay chưởng Đoàn Khuê Chương lật lại biến thành Thổ xuất nội gia chân lực, rắc một tiếng bẻ gãy khớp cổ tay y, tên cường đạo kia gào thảm một tiếng, đồng chùy bay ra khỏi tay hắn, đả thương hai tên đồng bọn.

Hai tên cường đạo sử dụng Thanh Đồng giản và Trảm sơn đao vội vung binh khí đánh tới, Đoàn Khuê Chương trợn mắt quát “Đi!”, song chỉ vung ra, nhẹ nhàng đẩy vào sống đao, thanh Trảm sơn đao lập tức chuyển hướng chém vào ngọn thanh Đồng giản.

Đoàn Khuê Chương đang lúc bị thương dùng chiêu ấy thật là cực kỳ nguy hiểm, chỉ cần chệch đi một ly ngón tay y đã bị đao chém rụng trước. Nhưng y sử dụng rất đúng lúc, chỉ nghe choang một tiếng vang rền điếc tai, hai món binh khí của hai tên cường đạo chạm nhau, đều bị sức mạnh của đối phương hất ngã ngửa xuống đất, ngọn thanh đồng giản bị mẻ một góc, thanh Trảm sơn đao cuốn cũng mép! Thiết Ma Lặc cười lớn nói “Hay quá, hay quá!”.

Quần đạo bị thần oai của Đoàn Khuê Chương trấn át, không hện mà cùng lùi lại vài bước. Đoàn Khuê Chương rút bảo kiếm ra, ngồi dựa vào nệm xe, trầm giọng quát “Còn vị nào muốn đưa thiệp mời nữa?”. Đoàn Khuê Chương uống thuốc mấy hôm, thương thế tuy đã đỡ rất nhiều nhưng rốt cuộc chưa phục nguyên, bây giờ dùng nhiều chân

lực, đánh lui ba tên cường đạo xong, y cũng cảm thấy khí huyết nhộn nhạo, trước mắt hoa lên nhưng vẫn cố duy trì, định dọa cho quần đạo hoảng sợ rút lui. Không ngờ Thạch gia huynh đệ là hành gia võ học, lúc đầu họ cũng bị võ công tuyệt đỉnh của Đoàn Khuê Chương trấn át, cùng quần đạo lui lại, nhưng sau đó lắng nghe, thấy giọng nói của Đoàn Khuê Chương trung khí không đủ, vết thương chưa lành, Thạch Nhất Long huýt một tiếng sáo, quần đạo lại xông lên bao vây chiếc xe. Thạch Nhất Long tự mình không tiện ra mặt, quay qua tên cường đạo sử dụng thanh Đồng giản nói nhỏ mấy câu, tên kia cả mừng, bước ra xông tới Đoàn Khuê Chương, kêu lên “Đoàn đại hiệp đã không nể mặt, xin tha tội cho, bọn ta không khách khí nữa!” Kế đến quát lên “Sóng vai sấn vào, dùng ám khí mà mời!”.

Một hiệu lệnh ban ra, ám khí cùng phát, phi đao, kim tiêu Thiết liên tử, Phi hoàng thạch, Hoạt thủ tiễn, Lưu tinh chùy..., đủ loại ám khí rào rào như mưa phóng tới. Đoàn Khuê Chương thân hình không thể di động, chỉ dựa vào tấm nệm, vung bảo kiếm đón đỡ.

Thiết Ma Lặc vừa sợ vừa giận, đứng chặn trước mặt Đoàn Khuê Chương, tức giận mắng lớn “Các người là bọn tiểu tặc hạ lưu thật là làm mất mặt hảo hán lực lâm bọn ta?”. Tên cường đạo sử dụng thanh Đồng giản cười lớn nói “Thiết thiếu trại chủ, người không nể mặt người ta, thì sao lại trách bọn ta? Người đừng sợ, nếu bị thương thì bọn ta sẽ chữa trị cho?”. Câu nói chưa dứt, Thiết Ma Lặc đã bị trúng hai mũi Hoạt thủ tiễn, một viên Phi hoàng thạch, viên Phi hoàng thạch đánh trúng trán y, lập tức máu chảy như suối, may mà bọn cường đạo chỉ muốn bắt sống họ, nên không dùng ám khí tẩm độc.

Đoàn Khuê Chương nói “Ma Lặc, người lui vào xe đi”, nhưng Thiết Ma Lặc đời nào chịu nghe! Đang lúc vô cùng nguy hiểm, chợt nghe tiếng nhạc ngựa vang lên, một thiếu nữ cưỡi ngựa phóng tới, không phải ai khác, mà chính là Hạ Lăng Sương.

Hạ Lăng Sương liếc mắt nhìn thấy Nam Tể Vân và thiếu niên kia ác đấu có vẻ vô cùng bất ngờ, ồ một tiếng, thiếu niên kia nhìn thấy nàng, đột nhiên biến hẳn sắc mặt, cũng ồ một tiếng, nhưng lúc ấy y bị đao quang của Nam Tể Vân chụp lên, cơ hồ không có khe hở, làm sao có thể phân tâm trò chuyện với Hạ Lăng Sương? Lúc ấy Hạ Lăng Sương đã phát giác ra quần đạo đang vây đánh chiếc xe, nàng vốn định phóng về phía Nam Tể Vân, nhưng hơi ngần ngừ, đột nhiên lại

giật cương ngựa xông vào quần đạo!

Quần đạo đã sớm chuẩn bị, thấy nàng xông vào, ám khí nhao nhao phóng ra, Hạ Lăng Sương sợ con ngựa bị thương, dùng thân pháp Kim lý xuyên ba, lập tức từ lưng ngựa chệnh chéch vọt ra, thân hình chưa rơi xuống, kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ, kiếm theo thân hình xoay chuyển, giống như một chiếc cầu vòng bắn tới, chỉ nghe tiếng loảng xoảng leng keng vang lên không ngớt, số ám khí kia đều bị thanh Thanh cương kiếm của nàng hất ra. Quần đạo cả kinh, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, ám khí của họ còn chưa kịp phóng tiếp ra; Hạ Lăng Sương đã sẵn vào đánh giết.

Lúc ấy ám khí của quần đạo đã không thể sử dụng được nữa, chỉ có thể trực diện giao đấu với nàng, Hạ Lăng Sương bộ pháp linh hoạt, kiếm chiêu mau lẹ, luôn trái lách phải, xung đột giữa quần đạo như hồ điệp xuyên hoa, mỗi kiếm phóng ra đều có một tên cường đạo “Ái chà” một tiếng, binh khí rơi khỏi tay. Nguyên là nàng sử dụng một kiếm pháp vô cùng kỳ quái, chỉ cần mũi kiếm khẽ điểm một cái là đâm trúng cổ tay đối phương, vết thương không nặng, nhưng binh khí trong tay khó mà giữ được nữa. Tên cường đạo sử dụng Trảm sơn đao cả giận, vung đao chém mạnh xuống, định hất trường kiếm của nàng bay ra, người này võ công khá cao cường, Hạ Lăng Sương điểm một nhát không trúng, đột nhiên lưng ong cong xuống, mũi kiếm chệnh chéch đâm ra, tên cường đạo để tránh chiêu kiếm lợi hại ấy, bước chân đang đạp về bên trái lách qua, giống như bước tới hứng mũi kiếm của nàng, chỉ nghe soạt một nhát, mũi kiếm phóng tới lập tức đâm trúng đầu gối y, tên cường đạo gào thảm một tiếng ngã lăn xuống đất, kế lộn đi mấy vòng lăn luôn xuống dốc núi. Bọn cường đạo chưa bị thương thấy kiếm pháp của nàng lợi hại như thế, bỏ chạy tứ tán.

Thạch gia huynh đệ đã sớm đổi binh khí khác, thấy tình thế không hay, đành bất kể thân phận, xông vào giáp công. Hạ Lăng Sương đang đánh giết tới lúc hưng phấn, tiện tay ra chiêu Huyền diệu hoạch sa, mũi kiếm từ trái đâm qua phải, phạt ngang cổ tay hai người, nào ngờ âm dương đao pháp của Thạch gia huynh đệ phối hợp rất kỳ diệu, song đao hợp thành một vòng tròn, hóa giải chiêu ấy của Hạ Lăng Sương, song đao vừa hợp lại phân, vẫn từ hai phía đánh vào. Đoàn Khuê Chương nói “Ma Lặc, người giúp cô ta một tay”.

Lúc ấy quần đạo mười phần đã tháo chạy mất tám chín, cho dù có ám khí phóng tới, Đoàn Khuê Chương cũng đã có bảo kiếm phòng thân, có thể đỡ gạt. Thiết Ma Lặc đánh nhau suốt nửa ngày, khí tức đầy bụng đang không có nơi phát tiết, nghe Đoàn Khuê Chương nói thế, lập tức nhảy xuống xe, vung đao xông tới. Tuy y bị thương ba chỗ nhưng không trúng nơi yếu hại, bảo đao chém xuống, ni gió vù vù.

Thạch gia huynh đệ vốn không phải là đối thủ của Hạ Lăng Sương, có điều nếu Thiết Ma Lặc không xông vào thì họ còn có thể dằng dai thêm một lúc, bây giờ Thiết Ma Lặc xông tới, lại dùng thanh bảo đao của Nam Tể Vân, hai anh em họ làm sao chống cự, không đầy năm chiêu, chỉ nghe choang một tiếng, thanh đao trong tay Thạch Nhất Hổ đã bị bảo đao của Thiết Ma Lặc chém gãy, Thạch Nhất Long biết tình thế không chạy không xong, kéo em bỏ chạy, Thiết Ma Lặc còn đánh đuổi theo chém một đao, Hạ Lăng Sương cười ngăn y lại nói “Giặc cùng chó đuổi, tiểu huynh đệ tha cho họ đi thôi!” rồi thu trường kiếm lại, đưa mắt nhìn về phía Nam Tể Vân và thiếu niên kia.

Nam Tể Vân và thiếu niên cường đạo đang đấu tới lúc khẩn trương. Từ khi Hạ Lăng Sương xuất hiện, thiếu niên kia lộ vẻ rất nôn nóng, liên tiếp ra hiểm chiêu, Nam Tể Vân thân trải trăm trận, kinh nghiệm đối địch dĩ nhiên phong phú hơn thiếu niên kia nhiều, đối phương liều mạng đánh gấp chính hợp ý y, y bước theo phương vị ngũ môn bát quái, sử dụng đao pháp Du thân đoạn môn đao, từ bề ngoài mà nhìn thì tựa hồ liên tiếp lùi lại, nhưng thật ra đã ngăn chặn tất cả thế công của thiếu niên, mũi đao chỉ tới đâu đều là chỗ yếu hại trên người thiếu niên, chứa đầy oai lực, cần tìm được thời cơ, lập tức có thể đánh một đòn trí mạng!

Đến khi Hạ Lăng Sương đánh đuổi quần đạo chạy tan, thiếu niên kia càng biến sắc, đột nhiên quát lớn “Ta liều mạng với ngươi!”, thiết phiến vung ra, trong chớp mắt đã liên tiếp đánh vào bảy đại huyệt trên người Nam Tể Vân, Nam Tể Vân buông tiếng cười rộ nói “Tới rất hay!”. Đao quang chớp mau, thanh phác đao trong chớp mắt ấy đã biến thành hàng ngàn thanh đao lấp loáng từ bốn phương tám hướng chém vào thiếu niên, chỉ thấy ánh đao, không thấy bóng người!

Hạ Lăng Sương phi thân phóng tới, luôn miệng kêu lên “Nam đại hiệp, dừng tay...”. Hai chữ “Dừng tay” còn chưa nói ra, chỉ nghe soạt một tiếng, mũi đao của Nam Tể Vân vạch qua, đã rạch trên vai thiếu

niên kia một vết thương dài năm tấc! Đó còn may là Nam Tề Vân nghe thấy tiếng kêu của Hạ Lăng Sương, kịp thời thu đao, nếu không đã chém gãy xương tỳ bà của thiếu niên rồi! Nên biết Nam Tề Vân căm giận thiếu niên cường đạo này quá hung hãn, nhát đao ấy vốn có ý chém cho y trở thành tàn phế.

Nam Tề Vân tuy thắng, nhưng trong lòng thầm kêu lên “Thật may!”. Y đánh bại thiếu niên chỉ dùng năm mươi một chiêu, quả thật vô cùng bất ngờ, trong lòng nghĩ thầm “Nếu không phải y tâm thần bất định, nôn nóng bỏ chạy, tự rối loạn chương pháp, chỉ e trong vòng trăm chiêu mình cũng chưa chắc đã thắng được y!”.

Thiếu niên kia nhảy ra khỏi vòng chiến, mặt mũi đỏ bừng, đột nhiên ôm thiết phiến vái một cái, kêu lên “Đao pháp hay lắm, đã thỉnh giáo rồi! Non xanh nước biếc, sau này còn có ngày gặp lại” mấy câu ấy nghe ra là nói với Nam Tề Vân, nhưng nói tới mấy chữ “Sau này còn có ngày gặp lại” thì hai mắt lại liếc qua Hạ Lăng Sương, Hạ Lăng Sương mấp máy môi, giống như định nói gì nhưng chưa nói ra, thiếu niên cường đạo kia đã phóng đi như bay. Hạ Lăng Sương trên mặt hiện ra dáng vẻ bối rối.

Nam Tề Vân đưa trả phác đao cho Thiết Ma Lặc, cầm lại thanh bảo đao của mình, sau đó cảm tạ Hạ Lăng Sương, nói “Đa tạ cô nương giúp đỡ”. Thiết Ma Lặc trên mặt đầy vẻ ngờ vực, hỏi “Hạ cô nương có quen chúng tiểu tặc ấy à?”. Hạ Lăng Sương khuôn mặt thoáng đỏ bừng, ấp úng nói “Cũng có gặp mặt một lần, tính ra cũng chẳng phải là quen biết gì”. Nam Tề Vân cũng rất nghi ngờ nhưng thấy nàng như thế lại không tiện hỏi nữa. Ba người quay về chỗ chiếc xe, Đoàn Khuê Chương đã sớm chờ ở đó, vừa nhìn thấy là kêu lên “Vị này là Hạ cô nương phải không?”.

Hạ Lăng Sương dạ một tiếng, kế cung cung kính kính thi lễ với Đoàn Khuê Chương, nói “Diệt nữ thỉnh an Đoàn bá bá”. Đoàn Khuê Chương càng lúc càng cảm thấy nàng rất giống Bạch mã nữ hiệp Lãnh Tuyết Mai năm xưa, lại nghe nàng xưng hô như thế, trong lòng đã không còn nghi ngờ gì nữa liền hỏi thẳng “Lệnh đường có phải họ Lãnh, phương danh là Tuyết Mai không?”. Hạ Lăng Sương vâng một tiếng, kế cười nói “Ai cũng nói diệt nữ giống mẹ, Đoàn bá bá quả nhiên cũng nhận ra”.

Đoàn Khuê Chương ngần ngừ hồi lâu mới hỏi tiếp “Còn chưa biết

lệnh tôn tên gì?”. Hạ Lăng Sương nói “Tiên quân người Lư Long, họ Hạ húy Thanh Đào, lúc diệt nữ chưa sinh ra đã sớm qua đời”.

Đoàn Khuê Chương vô cùng ngỡ ngàng, tự nhủ “Năm xưa trong đêm tân hôn của họ, Hạ Thanh Đào vừa bước vào phòng đã vong mạng, làm sao lại sinh được đứa con gái này? Hai người bọn họ đều là hiệp khách quang minh lỗi lạc nếu nói có tư tình trước khi kết hôn, thì tựa hồ rất khó tin”. Lại còn có một điểm kỳ quái khác là: Lúc Hạ Lăng Sương nói tới cha nàng, hoàn toàn không tỏ vẻ gì là đau thương, nếu nàng biết năm xưa phụ thân chết thảm, quyết không thể lạnh lùng như vậy, mà thấy mặt mình cũng quyết không thể không nài nỉ mình trả thù cho nàng, “Chẳng lẽ Lãnh Tuyết Mai chưa từng nói rõ với con gái sao? Cô ta đã lớn rồi, tại sao còn giấu giếm cô ta?”. Đoàn Khuê Chương càng nghĩ càng cảm thấy kỳ lạ.

Hạ Lăng Sương thấy Đoàn Khuê Chương có ý ngờ vực, lại có ý ngạc nhiên, đang định lên tiếng, Đoàn Khuê Chương lại hỏi “Hiện lệnh đường an cư ở đâu?”. Hạ Lăng Sương ngần ngừ hồi lâu còn chưa trả lời, Đoàn Khuê Chương đã nói “Năm xưa ta và lệnh tôn, lệnh đường cùng quen biết nhau, là bạn bè rất thân thiết”. Hạ Lăng Sương nói “Mẹ con cũng từng nói với con về giao tình với Đoàn bá bá, nhưng bà nói bà ẩn cư đã nhiều năm, không muốn gặp lại bạn bè cũ, bà nhờ con hỏi thăm sức khỏe Đoàn bá bá, lại xin Đoàn bá bá tha lỗi”.

Đoàn Khuê Chương nghe vậy rất bất ngờ, lại càng ngờ vực, nghĩ thầm “Tại sao Lãnh Tuyết Mai lại không muốn gặp mình? Chẳng lẽ nàng gặp thảm họa lần ấy xong cảm thấy chán chường mọi việc, ngay mối thù của chồng cũng bỏ qua sao?”.

Đoàn Khuê Chương không tiện hỏi thăm mẹ nàng, ngừng lại một lúc, hỏi “Nghe nói người muốn giết Tây Nhạc thần long Hoàng Phủ Tung, không biết là vì chuyện gì?”. Hạ Lăng Sương nói “Mẹ ta nói y là một tên ma đầu không điều ác gì không làm, bảo ta trừ hại cho giang hồ”. Nói đi nói lại cũng giống như lời nàng nói với Nam Tề Vân, chứ không dả động gì tới chuyện riêng trong nhà. Đoàn Khuê Chương ngẫm nghĩ một lúc nói “Mẹ người nói không sai, Hoàng Phủ Tung là một người xấu, trừ hại cho giang hồ, đó là chuyện người trong đạo hiệp nghĩa chúng ta phải làm, nhưng Hoàng Phủ Tung võ công cao cường, người đơn độc một mình, chỉ e không phải là đối thủ của y, nếu có chỗ nào cần ta ra sức, ta có thể giúp người. Chỉ là trước mắt ta còn

có một chuyện phải làm, không biết người có thể cùng bọn ta tới Đậu gia trại, đợi ta dưỡng thương xong, rồi sẽ cùng người đi tìm Hoàng Phủ Tung không?”.

Hạ Lăng Sương nói “Đa tạ ý tốt của bá bá, chỉ là gia mẫu đã dặn, bảo con tốt nhất là một mình trừ khử y, không cần người ngoài giúp đỡ. Đoàn bá bá, chuyện người cần làm con cũng đã biết rồi. Lư phu nhân có lời nhờ con nhắn lại cho người”.

Đoàn Khuê Chương giật nảy mình, nói “Tối hôm trước quả nhiên người đã tới phủ đệ của An Lộc Sơn phải không?”. Hạ Lăng Sương cười khê nói “ Không, diệt nữ chỉ vào nhà Tiết Tung. Thằng giặc Tiết Tung thèm muốn sắc đẹp của Lư phu nhân, đã sớm xin An Lộc Sơn bắt bà về”.

Đoàn Khuê Chương vô cùng tức giận, quát một tiếng đánh gãy cái tay vịn trên thành xe, mắng “Lẽ nào lại thế? Ta không trả thù được cho Sử đại ca Sử đại tẩu, thật thẹn không phải là con người”, sau khi nổi giận, lại lo lắng nói Sử đại tẩu ta là thực nữ danh môn, đọc sách biết lễ, làm sao chịu được sự sỉ nhục như thế?”.

Hạ Lăng Sương nói “Đoàn bá bá không cần lo lắng, dì Điệp của con đã sớm biết được ý xấu của Tiết Tung vì thế đã tự hủy dung mạo, tuy thân bị giam trong hang cọp, nhưng vẫn có thể bảo toàn danh tiết” lúc ấy bèn kể lại những điều mắt thấy tai nghe trong đêm trước cho ba người bọn Đoàn Nam Thiết nghe, ba người đều than thở.

Nam Tề Vân giơ ngón tay cái lên khen ngợi: Đôi phu phụ này khí tiết cao thượng, quả thật khiến người ta kính phục”.

Đoàn Khuê Chương nói “Hạ cô nương, mới rồi người gọi Lư phu nhân là gì?”. Hạ Lăng Sương nói “Mẹ diệt nữ là chị họ của bà, khuê danh của bà có chữ Điệp, nên diệt nữ gọi bà là dì Điệp”. Đoàn Khuê Chương nói “Té ra các người là thân thích, chuyện đó ta vẫn chưa biết”, ngừng lại một lúc rồi hỏi tiếp “Nói như thế thì người là vâng lệnh mẹ tới cứu bà ta phải không?”. Hạ Lăng Sương nói “Không, mẹ con ẩn cư chỗ hoang thôn, đã lâu không để tâm đến tin tức bên ngoài. Đây là bà bảo con tìm thăm dì Điệp, con tới chỗ thôn mà người và Sử tiến sĩ trú ngụ, trải qua rất nhiều chuyện quanh co mới nghe được tin tức. Con gặp bà ta xong, quả thật cũng định cứu bà đi, nhưng bà không chịu”. Đoàn Khuê Chương sững sốt nói “Cái gì? Bà ta không chịu đi à?”. Hạ Lăng Sương nói “Đúng thế, diệt nữ khuyên thế nào bà

cũng không chịu đi!”. Thiết Ma Lặc không sao hiểu được, lẩm bẩm “Thế thì bà ta quá hồ đồ rồi!”. Đoàn Khuê Chương nhướn mày lên nói Sử đại tẩu ta là một nữ hào kiệt, bà đã quyết ý thì bên trong nhất định có lý do! Bà dặn người nói lại câu gì với ta”.

Hạ Lăng Sương nói “Bà nói tới chuyện hôn sự giữa con cái hai nhà, bà nói hiện tại tình cảnh như thế, chuyện về sau rất khó đoán, sau khi lệnh lang trưởng thành nếu thấy có ai hợp ý thì cứ việc kết hôn”. Đoàn Khuê Chương thở dài nói “Tình cảnh của bà như thế mà vẫn lo lắng cho con trai ta, thật là hiếm có. Bất kể mẹ eon bà tương lai ra sao, chuyện hôn sự này, ta cũng quyết không thay đổi”. Kể nói với Hạ Lăng Sương “Nếu người đang không bận chuyện gì, thì mời đi cùng với bọn ta. Trời sắp tối rồi, chúng ta phải lên đường thôi, muộn quá sẽ lỡ độ đường không tìm được nơi nghỉ ngơi đâu”.

Hạ Lăng Sương ngần ngừ giây lát, ánh mắt xoay chuyển, hạ giọng nói “Đa tạ ý tốt của bá bá, có điều con còn có một việc nhỏ, dù sao Đậu gia cũng chỉ cách đây không đầy hai trăm dặm, vài hôm nữa con sẽ tới thăm”. Hạ Lăng Sương nói thế, Đoàn Khuê Chương cũng không tiện mời nữa, lúc ấy đôi bên chia tay.

Đoàn Khuê Chương đưa mắt nhìn theo con tuấn mã phóng đi, nhớ tới ngày xưa kết giao với cha mẹ nàng, trong lòng vô cùng đau xót.

Nam Tề Vân giong xe đi, qua hai ngày thì tới chân núi Phi Hồ, anh em họ Đậu năm người có hiệu là Đậu gia ngũ hổ, toà núi Phi Hồ này hình thế hiểm trở, lại vừa khớp với xước hiệu của anh em họ, nên họ xây dựng Đậu gia trại trong núi Phi Hồ.

Đoàn Khuê Chương dọc đường mỗi ngày uống ba viên thuốc, tới đó thì vừa khéo đã là ngày thứ bảy, thân thể đã hoàn toàn phục nguyên, công lực so với lúc chưa bị thương cũng tăng tiến thêm không ít, Đoàn Khuê Chương chỉ cho rằng được hoàn Nam Tề Vân cho y uống là linh đan bí phương của Ma kính lão nhân, chứ không biết là thuốc của Tây Nhạc thần long Hoàng Phủ Tung tặng.

Đoàn người tiến vào cửa núi, đại trại chủ Đậu Lệnh Khản đã sớm được tin báo, đích thân ra đón, vừa gặp nhau đã hô hô cười nói “Người là kiều khách (người xưa gọi con rể là kiều khách) của nhà họ Đậu, mà bây giờ đã biến thành hy khách rồi, khó khăn lắm mới mời người tới được đây! Một lần đi biệt biệt luôn mười năm, cũng không gửi cho bọn ta một lá thư nữa”. Đoàn Khuê Chương lần này tới giúp Đậu gia

tranh bá lục lâm, không phải là ý mình muốn, nhưng lúc ấy cũng không thể không khách sáo với anh vợ mấy câu, khiêm tốn tạ tội xong rồi, bèn hỏi tình hình năm anh em họ đánh nhau với Tinh Tinh Nhi lần trước ra sao. Đâu Lệnh Khản chìa tay trái ra cười nói “May mà đầu ngón tay ta chưa bị chặt đứt hết, có điều cũng kể như về tới nhà mới rụng xuống”. Nguyên là đốt đầu hai ngón tay bên trái y đã bị Tinh Tinh Nhi chém đứt, Đoàn Khuê Chương nhìn thấy, bất giác hoảng sợ.

Đâu Lệnh Phù lại nói “Người tới thật đúng lúc, Vương Bá Thông và Tinh Tinh Nhi cho ta kỳ hạn, chỉ bốn ngày nữa là đến kỳ hạn rồi. Tuyến muội đang sốt ruột chờ người, lại lo cho người dọc đường gặp chuyện gì”. Đoàn Khuê Chương cười nói “Dọc đường quả thật có xảy ra chuyện, may được Nam Bát huynh bảo vệ, nếu không chỉ sợ ta muốn tử kiếm với Tinh Tinh Nhi cũng không có cơ hội nữa”. Lúc ấy bèn giới thiệu hai người với nhau, Đâu Lệnh Khản lúc ấy mới biết người đi với y chính là Nam Tề Vân đại danh lừng lẫy quả thật mừng rỡ lắm, nói “Có vợ chồng người, lại thêm Nam đại hiệp giúp đỡ, bọn ta có thể không cần sợ Tinh Tinh Nhi nữa”. Nam Tề Vân cười khẽ nói “Ta là tới xem trò vui thôi, không cần tính vào”.

Trong lúc nói chuyện, bất giác đã đi tới Tự nghĩa sảnh trong sơn trại, mấy anh em họ Đâu và Đâu Tuyến Nương đề đã tụ tập ở đó, Đoàn Khuê Chương trải bao nguy hiểm, chín phần chết một phần sống, tuy chia tay không đầy một tháng, nhưng gặp lại vợ lại thấy như qua kiếp khác.

Đâu Tuyến Nương nghe chuyện Sử Dật Như chết thảm, mẹ con Lư phu nhân đều chưa cứu được, không kìm được nước mắt hai hàng. Đâu Lệnh Khản nói “Các người cứ giúp ta đi, khi nào thắng Tinh Tinh Nhi rồi, chúng ta sẽ cùng tìm An Lộc Sơn và Tiết Tung tính sổ. Hôm nay gia đình chúng ta đoàn tụ, không nên nói tới chuyện thương tâm nữa”.

Đâu Lệnh Phù hỏi “Dượng, bọn cường đạo đánh cướp các người trên đường có phải do một thiếu niên đứng đầu, dùng tập thiết phiến điểm huyết không?”. Đoàn Khuê Chương kinh ngạc nói “Sao người biết được?”.

Đâu Lệnh Phù cười nói “Trên đường bọn ta cũng gặp, thằng tiểu tử ấy rất lợi hại, nếu không có Lục muội bên cạnh, quả thật ta không

phải là đối thủ của y!”. Đoàn Khuê Chương đưa ánh mắt vừa trách móc vừa thương xót nhìn vợ một cái, ý là nói “Nàng vừa sinh nở xong, tại sao không giữ gìn sức khỏe, động thủ với người ta?”. Đương nhiên y cũng biết trong tình hình ấy, Đậu Tuyền Nương không xuất thủ không xong, nhưng y thiết tha với vợ, vẫn không kìm được tự bên để lộ ra.

Đậu Lệnh Phù hô hô cười nói “Lục muội, chồng muội thương yêu muội như thế, chẳng trách muội gần như quên hẳn nhà này”. Rồi quay lại nói với Đoàn Khuê Chương “Dượng không cần lo lắng, muội ấy vẫn chưa động thủ với địch nhân, thậm chí chưa rời khỏi xe một bước, chỉ một bộ cung đạn đã đánh kẻ địch lui rồi! Thiếu niên đầu đảng kia cũng rất hung hãn, nhưng bị trúng liên tiếp ba viên đạn, lúc ấy mới chịu lui”.

Tuyệt kỹ thần đạn của Đậu Tuyền Nương sau khi kết hôn chưa bao giờ dùng tới khi đối địch, ngay Đoàn Khuê Chương cũng không biết rõ lắm, lúc ấy nghe thấy, vừa sợ vừa mừng.

Đậu Lệnh Khản cũng cười nói “Năm xưa gia gia thiên vị, lấy trò chơi hay nhất của ông truyền thụ cho lục muội, muội ấy là phượng hoàng trong nhà họ Đậu, năm con mãnh hổ bọn ta cộng lại cũng không bằng một con phượng hoàng phải không?”. Đậu Tuyền Nương bĩu môi một cái nói “Ca ca, người lại đem ta làm trò cười rồi, ba mươi sáu lộ Hồn nguyên bài của người, ta còn chưa học được”. Đậu Lệnh Khản cười nói “Được rồi, được rồi, nếu nói nữa, sẽ trở thành anh em chúng ta tán dương lẫn nhau, há không khiến người ngoài cười rụng cả răng à”. Nam Tề Vân nói “Thiếu niên kia quả thật rất cao cường, mà Đoàn đại tẩu vẫn bắn trúng được y ba phát, ta rất khâm phục”.

Mọi người đều khen ngợi tuyệt kỹ thần đạn của Đậu Tuyền Nương, nhưng Đậu Tuyền Nương lại không hề tỏ ra vui mừng, ngược lại giữa hai hàng lông mày tựa hồ có vẻ lo lắng, mọi người đều nói nàng cố ý làm ra vẻ khiêm tốn, chỉ có Đoàn Khuê Chương hiểu rõ vợ mình hoàn toàn không phải là người ỡng ẹo, cũng thấy rõ quả thật nàng đang có điều lo lắng, chỉ là không biết nàng lo lắng chuyện gì, trong lòng hồi hộp không yên.

Đậu Lệnh Phù nói “Các người có biết thiếu niên ấy là ai không? Hai hôm trước đây ta mới dò xét ra được”. Đoàn Khuê Chương nói “Có phải là thủ hạ của Vương Bá Thông không?”. Đậu Lệnh Phù nói

“Không chỉ là thủ hạ của y, mà còn là con trai y”. Đâu Lệnh Khản nói “Vương Bá Thông chỉ có một trai một gái, nghe nói từ nhỏ đã cho học võ nghệ với danh sư ở nơi khác, con trai y là mới về gần đây”. Đoàn Khuê Chương nghe xong lại thêm lo lắng. thiếu niên kia cao cường như thế, sư phụ càng là nhân vật phi thường, hai nhà đánh nhau, chỉ sợ liên lụy rộng ra, sắp tới không biết làm sao thu xếp, mình bị cuốn vào trường tranh giành này, cũng không biết làm sao tới có thể thoát ra.

Uống rượu mời xong vợ chồng Đoàn Khuê Chương về phòng, Đâu Tuyền Nương thở dài nói “Chương ca, lần này chàng tới đây giúp các anh thiệp, thiệp rất cảm kích, chỉ e thiệp làm liên lụy cho chàng...”. Đoàn Khuê Chương nói “Lúc đầu ta không muốn đi, nhưng bây giờ là tự ta hứa với anh nàng, không quan hệ tới nàng. Chúng ta là vợ chồng, sao còn nói thế?”. Đâu Tuyền Nương hạ giọng nói “Chàng hãy đọc lá thư này trước đã!”. Đoàn Khuê Chương cầm lấy lá thư, trên viết mấy hàng, đại ý nói để chu toàn thanh danh của Đoàn Khuê Chương, xin Đâu Tuyền Nương khuyên chồng không nên dấn thân vào vũng nước đục (Thuật ngữ của hắc đạo, tức không nên quản chuyện của người khác) để tránh việc hai bên đều bị thiệt, ngoài phong bì không đề tên người gởi. Đoàn Khuê Chương trầm ngâm hỏi “Lá thư này từ đâu tới?”. Đâu Tuyền Nương nói “Khoảng canh ba đêm qua, lúc ấy thiệp đang ngủ chập chờn, chợt nghe trong phòng có tiếng động, lúc nhảy bật dậy thì địch nhân đã chạy mất hút, bên cạnh gối còn phát hiện ra lá thư này. Chàng xem đi, mặt kia còn có chữ”. Đoàn Khuê Chương lật lá thư lại nhìn, quả nhiên có hai hàng chữ nguệch ngoạc, giống như viết thêm lúc gấp rút, nói “Lấy chiếc thoa ngọc để tạm cảnh cáo, ngày mai tôn phu sẽ tới, là họa hay là phúc, toàn do hiền phu phụ xử trí”.

Đoàn Khuê Chương giật nảy mình, vội nói “Nàng làm mất chiếc thoa ngọc rồi à?”. Đâu Tuyền Nương nói “Không phải chiếc long thoa làm tín vật đâu, là một chiếc ngọc thoa cài tóc của ta”. Đoàn Khuê Chương thở phào một hơi, nói “Cũng còn may, nếu là mất chiếc long thoa thì rất có lỗi với Sử đại ca. Chuyện này các anh nàng biết chưa?”. Đâu Tuyền Nương nói. “Thiệp còn chưa nói với họ. Họ mong mỗi chàng tới giống như đại hạn mong gặp mưa rào, nếu họ biết chuyện này nhất định rất khó xử, không biết giữ chàng lại là tốt hay để chàng đi là tốt”. Nàng ngừng lại một lúc rồi nói tiếp “Thư này nói

hôm nay chàng tới, lúc ấy thiếp còn nửa tin nửa ngờ. Cho nên thiếp định chờ chàng tới thương lượng đã, nên tạm thời không nói ra. Khuê Chương, chàng thấy nên làm thế nào?”.

Đoàn Khuê Chương nghiêm trang nói “Vợ chồng chúng ta há lại để người ngoài hăm dọa, ta vốn không muốn dính vào những chuyện phân tranh trong hắc đạo, nhưng có lá thư này, ta lại quyết ý ở lại Đậu gia các người, đánh nhau với Tinh Tinh Nhi, Không Không Nhi một trận!”. Đậu Tuyến Nương nói “Không sai, thiếp thấy lá thư này có chín phần là do Không Không Nhi đưa tới. Nghe nói y là sư huynh của Tinh Tinh Nhi, thần thủ tuyệt kỹ, thiên hạ vô song”. Đoàn Khuê Chương nói “Ta cũng đã nghe qua vài chuyện của y, từ những chuyện ấy mà thấy, quả nhiên y thân thủ phi phàm. Nhưng chúng ta cũng không cần sợ y, chỉ cần cẩn thận hơn một chút là được”. Đậu Tuyến Nương có chồng nên thêm phần can đảm, mỉm cười nói “Có chàng bên cạnh, địch nhân có lợi hại hơn thiếp cũng không sợ. Chàng còn chưa thăm con mà. Chàng qua thăm nó đi. Chàng còn nhớ hôm nay là ngày gì không? Hôm nay là ngày đầy tháng con trai của chúng ta đấy”.

Phòng Đậu Tuyến Nương thông với phòng bên cạnh, Đậu Lệnh Khản sai hai a hoàn và một bà vú tới hầu hạ, chăm sóc con giúp nàng cũng ngủ ở phòng ấy, Đoàn Khuê Chương bèn bước qua xem. Đứa bé đang ngủ say, Đậu Tuyến Nương nói “Thằng nhỏ này cốt cách cũng cứng rắn, một tháng nay không bệnh gì. Không biết cô vợ nhỏ của nó ra sao?”. Hai vợ chồng nghĩ tới mẹ con nhà họ Sử, bất giác đau buồn.

Đêm ấy Đoàn Khuê Chương cùng vợ kể lại những việc xảy ra sau khi chia tay, bất giác đã đến canh năm, chợt nghe vù một tiếng, một đạo bạch quang từ cửa sổ bay vào!

Vợ chồng Đoàn Khuê Chương đều đã sớm đề phòng, đúng lúc đạo bạch quang chớp lên, Đậu Tuyến Nương cũng phóng ra một nắm Mai hoa châm, Đoàn Khuê Chương dùng thanh bảo kiếm vung lên một nhát, lấy màn kiếm quang hộ thân, kế vọt ra cửa sổ, nhảy lên mái ngói.

Ám khí của Đậu Tuyến Nương đã đạt tới thành tựu cực cao, nhất là Mai hoa châm thích huyết và Kim cung thần đạn, có thể gọi là hai môn tuyệt kỹ, nào ngờ một nắm Mai hoa châm phóng ra, lại không có tiếng tăm gì, hiển nhiên không mũi nào phóng trúng địch nhân.

Đoàn Khuê Chương vừa nhảy lên mái ngói, ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy bóng sao mờ mờ, toàn bộ sơn trại đang chìm vào giấc ngủ, chỉ có mấy tiếng mõ canh đêm từ phía trước núi vang tới, xa xa gần gần, những chỗ nhìn thấy, đều không phát hiện ra bóng dáng địch nhân.

Đoàn Khuê Chương vận khí vào đan điền, vận dụng nội công thượng thặng Truyền âm nhập mật, truyền âm đi nói “Đã có gan tới đây, tại sao không có gan gặp mặt”, qua một lúc chợt nghe xa xa có một âm thanh giống thư được gió khuya đưa tới “Ha ha ha” mấy tiếng cười nhạt, kể nói “Cần gì phải gấp gáp như thế?”, giọng nói cực kỳ nhỏ song cực kỳ rõ ràng, nhưng vẫn không thấy bóng người đâu.

Đoàn Khuê Chương nghiêng tai lắng nghe, đoán âm thanh ít nhất cũng phải phát ra cách đó ba dặm, người kia đã sớm rời khỏi sơn trại rồi.

Đoàn Khuê Chương vừa quay đầu, Đậu Tuyền Nương lúc ấy cũng đã nhảy lên mái ngói, vừa tới sau lưng y, Đoàn Khuê Chương cười gượng nói “Đuổi theo không kịp, khinh công của người này hơn hẳn ta và nàng”, Đậu Tuyền Nương nói “Người này không chỉ khinh công kỳ diệu, chàng xem đây, Đoàn Khuê Chương nói “Cái gì?”. Đậu Tuyền Nương nói “Chàng xem, trên mái ngói và dưới đất có phát hiện được mũi châm nào đâu. Năm Mai hoa châm ta phóng ra đều bị y bắt cả rồi Thật không biết y dùng thủ pháp gì nữa”.

Đoàn Khuê Chương nói “Thế thì đuổi theo cũng vô dụng, chúng ta trở vào phòng xem y lại đưa tới vật gì nữa”.

Chỉ thấy trên cái bàn nhỏ ở đầu giường có một thanh Liễu điệp đao dài bảy tấc, buộc một lá thư, chuôi đao vẫn còn rung động. Đoàn Khuê Chương cười nói “Lại là trò dùng đao gửi thư! Y cho rằng trò này có thể làm ta sợ, nhưng như thế thì đã nhìn lầm người rồi”. Đậu Tuyền Nương nói thử xem y nói gì”. Đoàn Khuê Chương rút lá thư ra đọc, chỉ thấy trên viết “Tiên lễ hậu binh, lưu đao gửi thư, hạn trong ba ngày phải mau mau rời khỏi núi này”. Phía sau lại viết hai hàng chữ nhỏ “Nếu còn coi thường ta sẽ lấy đi bảo bối quý nhất của các ngươi, cho các ngươi trọn đời hối hận đấy!”.

Đoàn Khuê Chương cười lớn nói “Bảo bối lớn nhất của ta chẳng qua chỉ là thằng đầy tớ ăn cơm của chúng ta thôi! Lấy võ công của người này mà nói, lẽ ra y phải là nhân vật tôn cao, nhưng tại sao lại dùng khẩu khí vô lại như thế để hăm dọa người ta?”.

Đậu Tuyền Nương nói “Đúng thế, ta cảm thấy chính là chỗ này!”. Đoàn Khuê Chương vừa xoáy chuyển ý nghĩ đã biết ý vợ nói, thử nghĩ lấy bản lĩnh người kia mà nói, bất kể võ công ra sao, chỉ bằng vào khinh công của y, cho dù quang minh chính đại xuất hiện đánh nhau với vợ chồng y, cũng không đứng vào cái thế bất bại? Tại sao y lại giống như sợ mình giúp đỡ Đậu gia? Mà lại dọa đi dọa lại cho mình sợ hãi rút lui?

Ngoài cửa có tiếng bước chân gấp rút chạy tới, Đoàn Khuê Chương mở cửa phòng, chỉ thấy Đậu Lệnh Khản, Đậu Lệnh Phù, Đậu Lệnh Sách, Nam Tể Vân, Thiết Ma Lặc không hẹn mà cùng chạy tới.

Đoàn Khuê Chương đưa lá thư cho Đậu Lệnh Khản xem, Đậu Lệnh Khản lập tức biến hẳn sắc mặt, lẩm bẩm “Đây nhất định là Không Không Nhi, đây nhất định là Không Không Nhi. Nghe nói y là sư huynh của Tinh Tinh Nhi, bây giờ quả nhiên đã tới giúp đỡ sư đệ rồi!”. Đậu Lệnh Khản là lãnh tụ lục lâm phương bắc, nhưng vừa nói tới ba chữ Không Không Nhi thì giống như người thường nói chuyện cợt, biến sắc, đủ thấy Không Không Nhi tuy mới xuất đạo vài năm, nhưng đi tới đâu cũng đủ khiến cao thủ võ lâm nghe tên mất mật.

Đoàn Khuê Chương cười lớn nói “Ta đã đồng ý với đại ca, có chết cũng không hối hận, cho dù y là Tinh Tinh Nhi cũng thế, Không Không Nhi cũng thế, tốt xấu gì cũng phải đánh nhau với họ một trận, ta cũng muốn xem Không Không Nhi có thủ đoạn gì, có thể trong vòng ba ngày tới đây lấy đầu ta không!”. Y vẫn cho rằng “Bảo bối quý nhất” mà lá thư kia nói tới là cái đầu của y.

Đậu Lệnh Khản dần dần trấn tĩnh lại, cũng cười nói “Khuê Chương, người ẩn cư mười năm, hào khí vẫn không kém gì năm xưa! Được, người đã không sợ, Đậu gia ngũ hổ bọn ta há lại là kẻ sợ việc? Truyền lệnh xuống cho các đầu mục trong vòng ba ngày luân phiên canh gác, cẩn thận đề phòng trong trại ngoài trại. Chúng ta có nhiều người thế này, lại có Nam đại hiệp ở đây, Không Không Nhi có gì đáng sợ?” Nói thì nói thế nhưng thấy y đề phòng như thế, quả thật là như tới cạnh vực sâu, đi trên băng mỏng, nổi sợ sệt và căng thẳng trong lòng quả thật không lời nào tả xiết.

Người trên kẻ dưới trong Đậu gia trại đều đề phòng nghiêm ngặt, vợ chồng Đoàn Khuê Chương cũng thay phiên canh gác, suốt ba ngày hai đêm sống trong không khí khẩn trương lại được bình an vô sự,

đêm ấy là đêm cuối cùng, trong trại khắp nơi đến lửa rực trời, mọi người đều không nghĩ tới chuyện đi ngủ, cho dù không phải tới phiên mình trực cũng hai mắt mở to, chờ phát giác ra dấu vết của Không Không Nhi.

Khoảng canh ba, phía tây bắc đại trại đột nhiên vang lên một tiếng quát “Không Không Nhi tới rồi!”. Vợ chồng Đoàn Khuê Chương canh giữ trong phòng, nghe âm thanh vang tới, Đậu Tuyền Nương cầm cung dạn định xông ra, đúng lúc ấy, chợt nghe phía đông bắc cũng có người kêu lên “Không Không Nhi tới rồi?”. Trong chớp mắt, bốn phương tám hướng đều vang lên tiếng báo động “Không Không Nhi tới rồi!”. Đoàn Khuê Chương giật nảy mình, chợt nghe tiếng cười nhạt “Ha ha ha” vang vào phòng, chính là tiếng cười đêm trước, Đoàn Khuê Chương quát lớn một tiếng, trong chớp mắt ấy rút kiếm xông ra, chợt nghe Đậu Tuyền Nương la lớn “Không xong rồi!”, kế lập tức nghe tiếng trẻ con khóc oa oa, bọn a hoàn bà vú kêu la thất thanh, chỉ thấy một cái bóng đen từ phòng sau vọt ra, như một làn khói lao về phía tây, trong chớp mắt đã nhảy qua mười mấy mái nhà!

Đoàn Khuê Chương có nằm mơ cũng không ngờ Không Không Nhi lại bắt trộm con y, vô cùng hoảng sợ, thi triển khinh công hết sức đuổi theo, biết rõ đuổi không kịp cũng phải đuổi, hai người đều bộc lộ bản lĩnh, giống như gió bay chớp lóe, bỏ rơi tất cả những người còn lại phía sau, chạy một mạch tới cạnh núi. Lúc đầu Đoàn Khuê Chương còn nhìn thấy một đốm đen, nhưng thoáng chốc, ngay cả đốm đen nhàn nhạt cũng mất hút dưới ánh trăng!

Đậu Tuyền Nương vừa đuổi tới, nhìn thấy dáng vẻ của chồng như thế, không cần hỏi cũng biết là chuyện không hay. Họ kết hôn mười năm mới có được một đứa con, đương nhiên vô cùng thương yêu, hai vợ chồng dờ dẩn nhìn nhau, trong lòng rối như tơ vò, không biết nói gì nữa, Đoàn Khuê Chương còn cố gắng nhịn được, nhưng Đậu Tuyền Nương đã không kìm được nước mắt ứa ra.

Trong khoảng khắc, bọn Đậu Lệnh Khản cũng đã đuổi tới, Đậu Tuyền Nương òa một tràng bật khóc, nức nở nói “Đại ca, cháu người thôi rồi”. Đậu Lệnh Khản trên mặt đầy vẻ hổ thẹn, chỉ đành nói “Lục muội, muội tạm thời nhẫn nại, chúng ta quay về sẽ bàn cách sau”.

Trở về sơn trại, Đậu Lệnh Khản gọi tất cả anh em và vợ không Đoàn Khuê Chương vào mật thất bàn bạc, Đậu gia oai chấn lục lâm

mấy mươi năm, lần này dưới sự canh gác nghiêm ngặt của toàn trại lại để Không Không Nhi lui tới tự do, như vào không người, muốn lấy vật gì cũng như lấy đồ trong túi! Đây đúng là mối nhục rất lớn, so với lần thảm bại dưới tay Tinh Tinh Nhi trước kia còn nặng nề hơn! Đúng là nhịn được thì ai lại không nhịn, Đậu gia ngũ hổ người nào cũng tức giận tóc dựng đứng trong mũ, có người chủ trương hạ chiến thư gửi Không Không Nhi, có người chủ trương bắt hết trẻ già lớn bé nhà Vương Bá Thông, bắt y đánh đổi, nhao nhao bàn luận, chưa đi đến một sự nhất trí nào cả. Đậu Lệnh Khản nói “Không Không Nhi xuất quỷ nhập thần, không có chỗ ở nhất định, biết tìm y ở đâu mà hạ chiến thư? Còn nếu nhờ Vương Bá Thông và Tinh Tinh Nhi chuyển lời, thì chỉ là làm trò cười cho thiên hạ thôi!”. Nên biết theo quy củ võ lâm, khiêu chiến với người ta, thì chiến thư phải đưa tới tận tay, còn nhờ người chuyển lời, đó chính là nói rõ mình không có bản lĩnh tìm được người ấy, huống hồ lại nhờ bạn bè của địch nhân chuyển dùm chiến thư, đó lại càng là chuyện cười. Đậu gia là thủ lĩnh lục lâm phương bắc, thế gia đại đạo, đương nhiên không thể làm như thế.

Đậu Lệnh Sách nói “Nói như thế thì chi còn cách bắt cả nhà Vương Bá Thông thôi”. Đoàn Khuê Chương đứng phắt lên cao giọng nói “Đại trượng phu quang minh lỗi lạc, Không Không Nhi dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy, lẽ nào chúng ta lại làm theo y!”.

Đậu Lệnh Khản thở dài một tiếng nói “Chuyện này không được, chuyện kia cũng không được, thì chúng ta chỉ còn cách nhận thua? Lục muội, sáng mai hai vợ chồng người cứ lập tức xuống núi, không cần dẫn thân vào vùng nước đục này nữa. Bọn ta cúi đầu nhận thua Vương Bá Thông và Tinh Tinh Nhi, nhường địa bàn này lại cho họ thôi! Chắc Không Không Nhi bắt cóc con các người, dụng ý chẳng qua chỉ là muốn các người rút lui khỏi trường phân tranh này mà thôi, các người rút lui rồi, y giữ đứa nhỏ làm gì, tự nhiên sẽ trả lại thôi”.

Đoàn Khuê Chương chợt xoay chuyển ý nghĩ nhớ tới ngày mai chính là ngày hẹn giữa Tinh Tinh Nhi với Đậu Lệnh Khản, lúc ấy cao giọng nói “Đại ca nói câu ấy sai rồi! Nếu như thế, thì không những thanh danh của Đậu gia mất hết, mà Đoàn mỗ ta từ nay cũng không còn mặt mũi nào đứng chân trên giang hồ. Ngày mai Tinh Tinh Nhi tới đây, cho dù ta không phải là đối thủ của y cũng phải đánh nhau với y một trận, nếu may mắn thắng được, ắt Không Không Nhi sẽ tự

đứng ra, lúc ấy hai vợ chồng ta sẽ sống chết với y một trận!”.

Đậu Lệnh Khản mới rồi nói như thế chính là kế khích tướng, bây giờ chính Đoàn Khuê Chương đã nói ra miệng, chính hợp ý y, lúc ấy liền nói “Dượng tiếng tăm lẫy lừng, ta lỡ lời rồi. Đúng, đại trượng phu thà chết không chịu nhục, chỉ còn cách liều mạng với họ một phen! Biết đâu sáng mai Không Không Nhi lại cùng tới với sư đệ của y?”. Đúng là: Trượng phu đâu để người làm nhục, Chống kiếm giương cung đợi kẻ thù.

Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.

Vietkiem.com